

Poezia Biografie scrisa de Lucian Blaga - prima parte

Geneza poeziei urca pana la anul 1925, cand Blaga publica o prima varianta in "Gandirea", sub titlul Biografia mea pentru un prieten. Pana la editia critica de Poezii din 1942, Biografie a suferit cateva modificari si a fost inclusa in volumul Lauda somnului (1929).

E prima poezie a volumului si a ramas un text definitoriu pentru identitatea artistica a poetului. Semnificatiile trebuie asezate in relatie cu acelea ale etapei si contextului creator. Lauda somnului a fost definitivat in 1928, inscriindu-se in a doua etapa a creatiei blagiene, acea "varsta simbolica" marcata de "ruptura ontologica" intre eu si cosmos, pierderea dimensiunii para-disiace si sentimentul instrainarii.

Biografie e un poem orfic despre cantaretul care insufleteste lucrurile cu glasul, lira, cuvantul sau. Ivit din "umbra", din intunericul si tacerea initiale (aluzie la cunoasterea luciferica), poetul mirat de sine insusi si de lume, "strain", "vrajit", paseste in aceasta "cantare" si lumina (care e lumea) pentru a rosti cuvantul sau poetic.

Disperarile, carora le daduse glas in volumul anterior, isi domolesc patosul. In vraja luminii cosmice si a cantecului universal, eul strabate calea ascensionala a desavarsirii ca eu orfic. Fiinta atemporală, el descinde dintr-un nestiut taram al adancului: "Unde si cand m-am ivit in lumina nu stiu, / din umbra ma ispitesc singur sa cred / ca lumea e o cantare". Lumea-lumina spre care suie vrajit e totusi taramul in care chemarea orfica inlesneste intalnirea Cantarii si a Cuvintelor stinse in magia Poeziei. Aici implinindu-se, tentand catre "dezmarginire", cantaretul isi cerceteaza "puterile" orfice: "Cateodata spun vorbe cari nu ma cuprind, / cateodata iubesc lucruri cari nu-mi raspund". Acesta este "visul": a recrea lumea prin cuvantul poetic, dand acestuia puterea de a-i restitui starea paradisiaca (de cantare). Poetul isi asuma propria singuratate intre lucruri care zac in mutenia originara, dar si visul infaptuirii de miracole, viziunile pe care numai cuvintele le pot scoate din inertia trecerii.

Instanta intermediara intre "coperisele iadului" si "mantele cu crini", intre vinovatie si neprihanire, fiinta de carne deci, insa imponderabila si lunara, poetul aduce cu sine povara destinului omenesc, accesul la taine fiindu-i deschis: "Inchis in cercul aceleiasi vetre / fac schimb de taine cu stramosii, / norodul spalat de ape subt pietre". Matricea, sensul primordial al initierii in lume e implinit in gestul magic al rostirii muzicale. Tainele si "Povestile sangelui uitat de mult" sunt energiile sale secrete; timpul povestilor e privilegiul fiintei pure, paradisiace, in ipostaza caruia se afla eul poetic.